

Sygn. akt I USK 570/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania G. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Nowym Sączu
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 listopada 2022 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu
z dnia 21 maja 2021 r., sygn. akt IV Ua 19/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 maja 2021 r., IV Ua 19/20, Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu oddalił apelację od wyroku z dnia 6 sierpnia 2020 r., IV U 15/20, którym Sąd Rejonowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu oddalił odwołanie od decyzji z dnia 7 listopada 2019 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Nowym Sączu, odmawiającej G. M. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 25 sierpnia 2019 r., bowiem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 października 2019 r. uznała, że stan zdrowia odwołującego nie uzasadnia przyznania mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres.

Od powyższego wyroku wnioskodawca wywiódł skargę kasacyjną, w której podniósł zarzut naruszenia art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o

świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1133 ze zm.; dalej ustawa zasiłkowa).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił potrzebą wykładni art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej, bowiem przepis ten nie doczekał się wykładni w kwestii, czy niepoddanie się zabiegowi medycznemu, który może prowadzić do odzyskania zdrowia stanowi podstawę do uznania braku rokowań do odzyskania zdrowia i do odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (w związku z tym, że nie spełnione zostały przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o jej oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie przez ubezpieczonego skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów wywołujących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

Wskazane przez skarżącego wątpliwości dotyczące wykładni wskazanych we wniosku przepisów prawa nie mogą uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bowiem zostały one już rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu

Najwyższego. W uzasadnieniu wyroku z dnia 31 stycznia 2017 r., II UK 644/15 (LEX nr 2237411) Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że niepoddanie się wymaganemu dla odzyskania zdolności do pracy zabiegowi operacyjnemu (uznane za wyraz akceptacji istniejącego uszczerbku na zdrowiu) oznacza odzyskanie zdolności do pracy w sytuacji, gdy brak ustaleń co do wpływu tego uszczerbku na zdolność wykonywania przez ubezpieczonego dotychczasowej pracy. Odnosząc się zaś do kwestii poddania się procedurze leczniczej warunkującej odzyskanie zdolności do pracy, Sąd Najwyższy podkreślił, że również i ona nie stanowi warunku pozytywnego, kreującego prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, jak i warunku negatywnego wyłączającego prawo do tego świadczenia.

W wyroku z dnia 19 stycznia 2009 r., II UK 149/08 (OSNP 2010 nr 15-16, poz. 195; OSP 2011 nr 2, poz. 22, z glosą I. Sierockiej) Sąd Najwyższy uznał, że uprawnienie do świadczenia rehabilitacyjnego nie jest uzależnione od istnienia tej samej choroby po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, lecz od dalszego, nieprzerwanego występowania niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą lub inną chorobą, albo też kilkoma współistniejącymi chorobami - art. 18 ustawy zasiłkowej (podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r., II UK 135/13, LEX nr 1396412). W glosie do wskazanego wyżej orzeczenia stwierdzono natomiast, że ubezpieczony traci prawo do tego świadczenia nawet wtedy, gdy w okresie jego pobierania, dzięki zabiegom leczniczym lub rehabilitacyjnym, odzyska zdolność do wykonywania pracy uprzednio utraconą z powodu choroby upoważniającej go wcześniej do zasiłku chorobowego, zaś lekarz orzecznik lub komisja lekarska ZUS stwierdzą u niego niezdolność do pracy z innej przyczyny.

Niezależnie jednak od faktu wyjaśnienia w orzecznictwie i doktrynie podnoszonych przez skarżącego wątpliwości skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie również z tego powodu, że wyjaśnienie tych kwestii nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Z ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 k.p.c.) wynika bowiem, że po okresie korzystania z zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego przez okres trzech miesięcy G.M. odzyskał wystarczającą zdolność do pracy na dotychczasowym stanowisku pracy, a okresowe dysfunkcje mogą być leczone w

ramach krótkotrwałych zwolnień lekarskich. W związku z tym należy stwierdzić, że podnoszone przez skarżącego wątpliwości dotyczące wpływu, jaki może wyrzucić niepoddanie się zabiegowi medycznemu, mogącemu doprowadzić do odzyskania zdrowia, na uzyskanie świadczenia rehabilitacyjnego nie mają w rozpatrywanej sprawie znaczenia, skoro bez poddania się temu zabiegowi i tak odzyskał on zdolność do wykonywania pracy.

Mając powyższe na uwadze, nie znajdując podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[as]